

Arrest

nr. 313 694 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TCHIBONSOU
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 10 september 2021 bij de Belgische ambassade te Kameroen een aanvraag in voor een studentenvisum. Op 7 december 2021 wordt aan verzoekster een studentenvisum toegekend, geldig voor de duur van haar studies aan de Universit  Libr de Bruxelles (ULB). Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2022.

Op 25 augustus 2022 dient verzoekster bij het gemeentebestuur van Denderleeuw een aanvraag tot verblijfsmachtiging in, strekkende tot de verlenging van haar verblijfstitel met toepassing van artikel 61/1/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 30 november 2022 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Denderleeuw een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van 25 augustus 2022 (bijlage 29). Tegen deze beslissing heeft verzoekster geen beroep ingesteld.

Op 23 december 2022 dient verzoekster bij het gemeentebestuur van Denderleeuw een aanvraag in tot verblijfsmachtiging in het kader van een zoekjaar na haar studies, met toepassing van artikel 61/1/9 van de Vreemdelingenwet. Op 16 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van 23 december 2022 (bijlage 29). Tegen deze beslissing heeft verzoekster geen beroep ingesteld.

Op 26 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 mei 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

naam: Y. (...) P. (...), M. (...) A. (...),

geboortedatum: (...) 1997

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

De A-kaart van betrokkene is sedert 31.10.2022 vervallen. Zij verblijft op heden op een illegale wijze in het Rijk.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 12.12.2021 naar België in kader van haar studies aan ULB. Haar verblijf was steeds beperkt tot de duur van haar studies, namelijk tot 31.10.2022.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Attendu que la partie adverse motive sa décision portant ordre de quitter le territoire par le fait qu'une décision mettant fin au séjour étudiant avait été prise contre la requérante.

Que visiblement la décision de la partie requérante ne prend pas en compte l'ensemble des éléments de la situation de la requérante, nonobstant le fait que ces informations ont été mise à sa disposition par le courrier adressé le 23.06.2023 par son Conseil.

Que la motivation de la partie adverse n'est donc ni adéquate, ni pertinente et raisonnable et que partant, elle viole les dispositions des articles 2 et 3 de la loi de 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

Qu'en effet, les articles 2 et 3 la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs disposent : « art.2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Article 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ;

Que l'obligation du contrôle de la motivation d'une décision prise par une autorité administrative consiste à opérer une double vérification :

- La première relative à l'existence dans l'instrumentum de l'acte administratif d'une motivation en ce entendu la mention du fondement juridique de la décision ainsi que les éléments des faits pris en compte pour justifier la décision prise.

- La seconde consiste à vérifier si au terme des éléments pris en compte par l'administration (laquelle doit au demeurant prendre en considération tous les éléments de la cause), cette dernière a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis.

Que s'il est requis que la motivation permette au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842), dans le cas d'espèce, ces exigences sont bafouées par la partie adverse.

Qu'à titre de rappel le Conseil de céans a déjà fait observé qu'il découle du principe général de soin et de minutie qu'« Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221.713 du 12 décembre 2012).

Qu'à cet égard, « la loi du 29 juillet 1991 oblige l'administration à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et à justifier raisonnablement ses décisions ... (Lagasse, D., « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, J.T., 1991, p.738) ».

Que le Conseil de céans a déjà jugé pourtant que « La motivation ne peut consister en une formule vague, stéréotypée ou en une formule de style qualifiant le récit, ou certaines parties de celui-ci, de « farfelu » (CE, n° 42.069, 24.02.1993), « d'in vraisemblable » (CE, n° 51.516, 11ème ch., référé, 02.02.1995), d' « imprécis » (CE, n° 53.581, 07.06.1995), de « sibyllin » (CE, n° 42.118, 02.03.1993 ; CE, n° 43.412, 21.06.1993 ; CE, n° 51.229, 11ème ch. Référé, 11.01.1995 ; CE, n° 52.284, 17.03.1995 ; CE, n° 51.227, référé, 19.01.1995), de « stéréotypé » (CE, n° 42.072, 24.02.1993 ; CE, n° 40.109, 14.08.1992 ; CE, n° 51.507, 02.02.1995 ; CE, n° 51.507, 11ème ch., référé, 02.02.1995 ; CE, n° 52.284, 3ème ch., 17.03.1995), de « lacunaire » (CE, n° 53.381, 07.06.1995), « d'erroné » (CE, n° 53.581, 07.06.1995), de « rocambolésque » (CE, n° 53.581, 07.06.1995), de « peu crédible » (CE, n° 51.168, 17.01.1995, 110ème ch., référé), etc., sans qu'il soit expliqué en quoi le récit revêt telles caractéristiques. » Tel en l'espèce.

Qu'en effet, la partie adverse ne motive l'ordre de quitter le territoire qu'uniquement sur le fait qu'une décision mettant fin au séjour de la requérante avait déjà été prise sans tenir compte des circonstances particulières de l'espèce.

Que de manière volontaire, la partie adverse a décidé d'ignorer les éléments de la situation personnelle présentées dans le courrier du 12.06.2023 et qui ont été repris dans le présent recours devant le Conseil de céans.

Qu'il sied notamment de rappeler que la requérante est en scolarité de plein exercice et remplit toutes les conditions pour bénéficier du séjour étudiant dont elle a été privée.

Qu'il résulte de la décision portant ordre de quitter le territoire une motivation inadéquate dans le chef de la partie adverse.

Or, il est de jurisprudence de la Cour de cassation « que toute motivation doit être adéquate, en ce sens qu'elle doit raisonnablement fonder toute décision administrative » (Cass., 5 février 2000, Bull.Cass., 2000, p. 285) ; Quod non en l'espèce.

Que la réglementation concernant les étudiants étrangers avait été adaptée par un arrêté royal du 23 avril 2018 modifiant les articles 101 et 103/2 et remplaçant l'annexe 29 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 qui met à jour l'article 103/2 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi qu'un arrêté ministériel du 14 juin 2018 déterminant le formulaire standard visé à l'article 101, § 2, 5°, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Que l'office des étrangers n'est pas tenu de délivrer automatiquement un ordre de quitter le territoire au cas où un séjour étudiant est retiré ou non renouvelé.

Qu'au contraire, l'administration doit tenir compte de la situation personnelle de l'étranger avant de prendre une mesure d'éloignement à son égard. Le Conseil d'Etat a rappelé dans un arrêt n° 240.393 du 11 janvier 2018 que si la loi du 15 décembre 1980 permet à l'Office des Etrangers de donner un ordre de quitter le territoire dans certains cas à des étudiants, il « reste tenu de prendre en considération, lors de la prise d'une décision d'éloignement, de la vie privée et familiale de l'étranger conformément à l'article 74/13 de la même loi, ainsi qu'à l'article 8 de la CEDH et effectuer une mise en balance des intérêts en présence ».

Que pour le surplus, notons que les récentes modifications susmentionnées visent à transposer partiellement la directive « refonte » 2016/801 du Parlement européen et du Conseil du 11 mai 2016 relative aux conditions d'entrée et de séjour des ressortissants de pays tiers à des fins de recherche, d'études, de formation, de volontariat et de programmes d'échange d'élèves ou de projets éducatifs et de travail au pair.

Que la requérante a perdu son séjour étudiant dans des circonstances particulières dû principalement au retard dans l'homologation de son diplôme. C'est indépendamment de sa bonne volonté que l'homologation de son dossier s'est éternisée.

Qu'au regard de tout ce qui précède, la partie adverse a manifestement violé la loi du 29.07.1991 relative à la motivation des actes administratifs ainsi que les différents principes généraux y résultant.

Que de ce fait, la décision attaquée doit être annulée."

2.2 In een tweede middel, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet. Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Attendu que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme consacre le droit à une vie privée et familiale, à l'instar de l'article 22 de la Constitution, et est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie privée » ni celle de « vie familiale ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère cependant que la notion de vie privée est « une notion large, non susceptible d'une définition exhaustive (Niemiets c. Allemagne, § 29 ; Pretty c. Royaume-Uni, § 61 ; Peck c. Royaume-Uni, § 57), qui peut « englober de multiples aspects de l'identité physique et sociale d'un individu » (S. et Marper c. Royaume-Uni [GC], § 66) » ainsi que « le droit pour tout individu d'aller vers les autres afin de nouer et développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur, soit le droit à une « vie privée sociale » (Bărbulescu c. Roumanie [GC], § 71 ; Botta c. Italie, § 32) », y compris dans le domaine professionnel et commercial.

Que dans des arrêts récents (Affaire n° 18843/20 CHERRIER c. France, 30 janvier 2024, §51 et Affaire n° 14925/18 COLOMBIER c. France, 15 février 2024, §45) La Cour rappelle que l'article 8 a essentiellement pour objet de prémunir l'individu contre les ingérences arbitraires des pouvoirs publics. À cet engagement

négalif peuvent s'ajouter des obligations positives inhérentes à un respect effectif de la vie privée ou familiale. Elles peuvent impliquer l'adoption de mesures visant au respect de la vie privée jusque dans les relations des individus entre eux. La frontière entre les obligations positives et négatives de l'État ne se prête toutefois pas à une définition précise, même si les principes sont comparables. En particulier, dans les deux cas il faut avoir égard au juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents ; de même, dans les deux hypothèses, l'État jouit d'une certaine marge d'appréciation (Mikulić c. Croatie, n° 53176/99, § 58, CEDH 2002-I, C.E. et autres c. France, n° 29775/18 et n° 29693/19, § 83, 24 mars 2022).

Attendu que la requérante est arrivée en Belgique afin de poursuivre des études, lesquelles font partie intégrante de sa vie privée au sens des dispositions légales et de la jurisprudences invoquées ci-haut.

Que la mesure d'expulsion prise constitue une ingérence au sens de l'article 8 CEDH ; (voy. Aristimuno Mendizabal, arrêt du 17 janvier 2006, dans lequel la Cour analyse même le type de titre de séjour (temporaire en l'occurrence) délivré par les autorités et vérifie qu'il permette à la requérante d'exercer sans entrave ses droits au respect de la vie privée et familiale (§§ 66)) ;

Qu'en effet, les exigences de l'article 8 CEDH ne tiennent ni du bon vouloir, ni de l'arrangement pratique et prévalent sur la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Cou EDH, 5 février 2002, Conka c. Belgique, § 82 ; C. E. 22 décembre 2010, n° 210.029 ; CCE 18 novembre 2013, n°113 930) ;

Que pour ne pas contrevenir au prescrit de l'article 8 CEDH, la mesure doit répondre à un des buts légitimes limitativement énumérés au second paragraphe et être « nécessaire » ;

Que la décision prise est disproportionnée puisqu'elle n'est pas nécessaire à la poursuite d'un des buts légitimes repris dans l'article 8 CEDH ; que la requérante ne présente aucune menace pour l'ordre public pas plus qu'elle ne constitue pour la Belgique une quelconque charge financière puisqu'elle ne dépendant pas des pouvoirs publics.

Que si votre Conseil devait considérer que cette mesure poursuit un but légitime, quod non, il conviendrait de constater qu'elle constitue une ingérence disproportionnée dans la vie privée et familiale de la requérante ;

Que, s'agissant d'un droit fondamental, le droit de la requérante au recours effectif implique que tous les éléments qui attestent de la vie privée et familiale qu'elle menait au moment de la décision, doivent être pris en compte, même si certains éléments sont seulement produits dans le cadre de la procédure de recours (Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34) ;

Que la mesure est disproportionnée attentatoire à la vie privée et familiale de la requérant puisqu'elle le prive du droit de séjourner, d'étudier, et de continuer à s'épanouir sans aucun motif légitime sinon un recours à une application aveugle de la loi.

Une telle décision dès lors qu'elle met brutalement un terme aux études d'un individu en pleine année académique, même si cet individu une étrangère, emporte une ingérence dans la vie privée et familiale de celui-ci.

Que la partie adverse ne peut dès lors prendre une telle décision mécaniquement sans veiller à respecter les exigences de l'article 8 de la CEDH qui garantit le droit au respect de la vie privée et familiale (dans un sens similaire, voir notamment, C.E., n°241.520 du 17 mai 2018 et C.E., n°241.534 du 17 mai 2018).

Attendu que la partie adverse n'a pas tenu compte de sa vie privée et n'a pas procédé à la mise en balance exigée par l'article 8 de la CEDH.

Que la partie adverse reste totalement à défaut d'établir que l'ingérence que constitue la décision litigieuse dans la vie privée et familiale de la requérante est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement.

Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et, partant, que l'acte viole l'article 8 de la CEDH.

Qu'il ne ressort nullement du dossier administratif, ni de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de prendre en considération ces éléments, dont elle a pu avoir connaissance par le courrier du Conseil de la requérante.

Qu'en ne motivant pas sa décision en référence à la vie privée de la requérante en Belgique, la décision litigieuse contrevient manifestement à l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Qu'au regard de ce qui précède, il y a violation l'article 8 de la CEDH devant conduire à l'annulation de la décision en cause.

Qu'au regard de ce qui précède, la décision attaquée doit être annulée."

2.3 In een derde middel, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Ter adstruering van haar derde middel, voert verzoekster het volgende aan:

"Attendu que la partie adverse a pris une décision portant ordre de quitter le territoire à l'encontre de la partie requérante sur base des articles 7, 13° et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et 104/1 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981.

Que l'ordre de quitter le territoire est manifestement pris de manière connexe à la décision de refus de la demande de renouvellement d'autorisation de séjour puisqu'il s'appuie expressément sur cette décision. Dans la mesure où l'acte principal est mal motivé, il en résulte un défaut de motivation, rendant toute tentative d'éloignement nulle et de nul effet.

Attendu que l'article 7, 13° de la loi du 15/12/1980 stipule que :

« si l'étranger fait l'objet d'une décision ayant pour effet de lui refuser le séjour ou de mettre fin à son séjour ».

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ajoute que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »;

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie adverse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Attendu que la délivrance automatique d'une mesure d'éloignement a été critiquée par la Cour de justice de l'Union européenne dans un arrêt du 23 mars 2006. Sur la base de cet arrêt, l'obligation d'assortir un acte administratif d'une motivation doit permettre à l'administré de comprendre le « pourquoi des choses » et d'être en mesure de mieux accepter les options retenues ;

Que le conseil a également rappelé dans son arrêt n° 283 409 du 17.01.2023 « 3.9.2. Le Conseil rappelle également que le Conseil d'Etat, dans l'arrêt n°253.942 du 9 juin 2022, a considéré que « L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [...] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée.[...] Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre [...] cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique [...! eu égard à la portée qu'a cette mesure » (le Conseil souligne).

Que dans le cas d'espèce, la partie défenderesse procède à une telle délivrance automatique de l'ordre de quitter le territoire sans prendre en compte la vie privée et familiale de la requérante ainsi que sa scolarité de plein exercice.

Que partant, ce moyen est fondé et la décision attaquée doit être annulée.”

2.4 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder op de middelen als volgt:

“1. Verzoeker geeft vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht. Hij wijst er onder meer op dat de motivering aan de bestemming moet toelaten de administratieve rechtshandeling te begrijpen, zowel in rechte als in feite, met name wat de administratie heeft geleid tot het nemen van de beslissing.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Wat betreft het bestreden bevel merkt de Raad allereerst op dat deze beslissing steun vindt in artikel 7, eerste lid, 13°, van de vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoekers A kaart geldig was tot 31/10/2022. Op 23/12/2022 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf igv artikel 61/1/9, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, deze werd op 16/5/2023 onontvankelijk verklaard (bijlage 29). Daarna diende verzoekster een aanvraag tot single permit in, waarbij op 8/11/2023 de Dienst Economische migratie een weigeringsbeslissing nam.

Op 12/2/2024 diende verzoekster een aanvraag tot verlenging van haar verblijf als student. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster aanhaalt dat ze is ingeschreven als student voor een executive Master in International Politics, waarbij het programma bestaat uit 60 studiepunten en verwijst naar de brief van 7/2/2024. Verzoekster deed haar aanvraag tot vernieuwing van de machtiging tot verblijf uit de illegaliteit, gezien haar A-kaart geldig was tot 31/10/2022. Indien verzoekster in België wenst verder te studeren dan dient ze een visumaanvraag als student in te dienen bij de Belgische ambassade in land van herkomst.

2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij heeft geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België, noch medische problemen te hebben zodat een schending van het artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoekster haalt aan dat zij woont bij mevrouw N. (...) S. (...), die als de garant optreedt voor verzoekster en bij haar aanvraag tot vernieuwing van haar machtiging tot verblijf als student, haar loonfiches heeft toegevoegd, waaruit blijkt dat de garant als verpleegkundige werkt en een basisloon heeft van 1944,66euro/maand en een kind ten laste heeft. De garant beschikt niet over bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig percent (120%) van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijk integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Hetgeen

neerkomt op een netto-inkomen van 2048,53euro. Het maandelijks minimumbedrag waarover een derdelands student moet beschikken bedraagt 803euro voor het academiejaar. De garant moet kunnen beschikken over een maandelijks minimum netto-inkomen van 2.048,53 euro vermeerderd met 803 euro voor verzoekster ten laste, hetgeen in casu niet het geval is.

Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals in casu tussen verzoekster en de garant die in België verblijft onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33).

Het komt aan verzoekster toe om concreet aannemelijk te maken dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid. Dat verzoeksters garant in België is en dat ze samenwonen, is niet voldoende.

Verzoekende partij staaft niet met concrete elementen dat er een band van afhankelijkheid is. Er is dus in casu geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Er bestaat in hoofde van het bestuur dan ook geen reden om, omwille van redenen die verband houden met een privé- of gezinsleven, toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule en zich verantwoordelijk te achten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zoals verzoeker voorhoudt.

Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven werd aangetoond, kan er evenmin sprake zijn van een disproportionele inbreuk op dit gezinsleven. Bovendien gaat het in casu om een eerste toelating en niet over de weigering van een voortgezet verblijf, waardoor in geen geval een toetsing vereist is aan de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM, die verzoeker in zijn middel aanhaalt. De afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker in het licht van diens recht op familie- en gezinsleven is immers slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), quod non in casu.

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Nu verzoeker geen beschermingswaardig privéleven heeft aannemelijk gemaakt, diende de gemachtigde ook niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van dit privéleven.

Verzoekster bewijst geenszins de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM."

2.5 Gelet op de onderlinge samenhang van de middelen, worden ze samen behandeld.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De schending van het materiële motiveringsbeginsel moet worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging die verzoekster op 23 december 2022 met toepassing van artikel 61/1/9 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, onontvankelijk werd verklaard op 16 mei 2023 omdat verzoekster de aanvraag niet heeft ingediend uiterlijk vijftien dagen voor de vervaldatum van haar verblijfsvergunning of ten laatste drie maanden na het behalen van haar diploma. Verzoekster heeft tegen de ontvankelijkheidsbeslissing van 16 mei 2023 geen beroep ingesteld, waardoor deze inmiddels definitief is geworden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster sedertdien een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend of over enig permanent verblijfsrecht kon beschikken.

Verzoekster betwist niet dat ze het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijfsrecht wordt geweigerd. Ze meent echter dat verweerder bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van haar situatie zoals toegelicht in het schrijven van 23 juni 2023 van haar raadsman. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een brief van haar toenmalige raadsman van 12 juni 2023, waarin haar individuele situatie wordt uiteengezet en wordt verzocht om verzoekster “opnieuw onder studentenverblijf te plaatsen”. De Raad merkt op dat er geen bewijsstuk wordt bijgebracht waaruit blijkt dat dit schrijven daadwerkelijk aan verweerder werd overgemaakt voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Het schrijven van 12 juni 2023 bevindt zich niet in het administratief dossier. Verzoekster kan verweerder dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met de daarin vervatte informatie, nu niet blijkt dat verweerder van dit stuk in kennis werd gesteld voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt daarentegen wel dat verzoekster verweerder op 12 februari 2024 in kennis heeft gesteld van het feit dat ze op 9 februari 2024 de studie “Executive Master in International Politics” heeft aangevat aan de ULB. Verzoekster voert dan ook de schending aan van het recht op eerbiediging van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, daar er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat ze opnieuw universitaire studies heeft aangevat.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Waar verzoekster gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat zij naar België is gekomen om er te studeren, hetgeen een integraal onderdeel uitmaakt van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ze stelt dat ze voltijds is ingeschreven aan de ULB voor een studie "*Executive Master in International Politics*". Volgens verzoekster maakt de bestreden beslissing een onevenredige inmenging uit op haar beschermenswaardig privéleven, gezien haar het recht wordt ontnomen om in België te blijven studeren en er zich verder te ontwikkelen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student heeft ingediend op 25 augustus 2022, alsook een aanvraag tot verblijfsmachtiging in het kader van een zoekjaar na haar studies heeft ingediend op 23 december 2022. Hoewel deze aanvragen beiden onontvankelijk werden verklaard, bevindt zich in de stukken van het administratief dossier onder meer een inschrijvingsbewijs van 7 februari 2024 waaruit blijkt dat verzoekster is ingeschreven aan de ULB vanaf 9 februari 2024 voor het volgen van een 'executive master in international politics' die 12 maanden zal duren. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op het ogenblik tot het nemen van het bestreden bevel dus bekend was met het aangevoerde privéleven van verzoekster.

De Raad constateert dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat de gemachtigde is overgegaan tot de in artikel 8 van het EVRM vervatte belangenafweging aangaande alle elementen en omstandigheden van het aangevoerde privéleven van verzoekster. Nochtans komt het aan de gemachtigde toe om op passende wijze rekening te houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard, dit zowel bij situaties waar er sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (cf. EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar er sprake is van een eerste toelating tot verblijf (cf. EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68), *quod in casu*.

De repliek van verweerder in zijn nota met opmerkingen laat niet toe hieromtrent anders te oordelen. Betreffende de studies van verzoekster aan de ULB wordt in de nota met opmerkingen gemotiveerd dat verzoekster haar aanvraag tot vernieuwing van de machtiging tot verblijf uit de illegaliteit deed, aangezien haar A-kaart geldig was tot 31 oktober 2022. Indien verzoekster in België wenst verder te studeren, dient ze een studentenvisum aan te vragen bij de Belgische ambassade in haar land van herkomst. De Raad bemerkt dat verweerder slechts voor het eerst in zijn nota met opmerkingen concreet motiveert omtrent verzoeksters universitaire studie. Deze motieven zijn niet terug te vinden in de bestreden beslissing en zijn dus *post factum*. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van verweerder vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. De middelen zijn in de gegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN